

ЕЛЛА ДЖУЛЬЄТТА

Я чую птахів серед глупої ночі.

Я чую їх, бачу їх, заплюшую очі й відчуваю їх; пір'я тріпоче, вигинаючись від вітру, крила ледь торкаються моїх плечей, коли птахи здіймаються і коли спускаються. Безладний вереск дзвенить і розходиться луною, дзвенить і розходиться луною...

Скільки їх тут?

Сотні.

Білі птахи, білі із золотавими, схожими на корону, пір'їнами на головах. Вони літають. Ширяють у небі на міцних і надійних крилах, вони господарі своєї долі. Колись вони давали мені надію.

Але це в минулому.

Я розвертаюся обличчям у подушки і заглиблюю пальці в бавовняну тканину, поки на мене навалюються спогади.

— Вони тобі подобаються? — запитує жінка.

Ми у великій широкій кімнаті, у якій тхне землею. Навколо нас дерева такі високі, що майже торкаються верхівками труб і балок на відкритій стелі. Кричать десятки птахів, розправляючи крила. Вони голосно верещать.

Стає навіть трохи лячно. Я ледь не здригаюся, коли повз мене пролітає великий білий птах. На його лапі яскравий неоновозелений браслет. Вони всі мають такі.

Все це якась нісенітниця.

Я нагадую собі, що ми в приміщенні — навколо мене білі стіни, під ногами бетонна підлога — тож я спантелічено дивлюся на маму.

Ніколи не бачила, щоб мама стільки усміхалася. Зазвичай вона це робить, коли десь поряд тато або коли вони удвох стоять десь у куточку і про щось шепочуться, але зараз тут лише я і зграя птахів, але мама така радісна, що я намагаюся не звертати уваги на дивне відчуття у шлунку. Краще, щоб у неї був гарний настрій.

— Так, — брешу я, — мені вони дуже подобаються.

Її погляд яснішає.

— Я так і знала, що тобі сподобається. От Ем-малін до них байдужа, з тобою ж все трохи інакше, тобі завжди просто щось полюбити, правда, мила? Ти зовсім не схожа на свою сестру, — чомусь я чую в її словах злість. Самі собою вони не злі, але промовляє вона їх сертидо.

Я суплюся.

Намагаюся зрозуміти, що відбувається, коли мама промовляє:

— Коли я була твого віку, то мала такого птаха як домашнього улюбленця. Тоді їх було так багато, що ми ніяк не могли позбутися їх, — вона сміється, і я дивлюся, як мама спостерігає за пташиним польотом. — Один з таких жив на дереві біля мого будинку і промовляв моє ім'я щоразу, як я проходила повз. Уявляєш? — я помічаю, що із запитанням з її вуст зникає усмішка.

Нарешті мама повертається і дивиться на мене.

— Зараз вони під загрозою вимирання. Ти розумієш, чому я не можу дозволити цьому статися?

— Звісно, — відповідаю я, але насправді знову брешу. Я мало що розумію в маминих справах.

Вона киває.

— Це особливі істоти. Вони розумні. Вони можуть говорити, танцювати. У кожного з них є корона, — мама знову відвертається від мене і дивиться на птахів так пильно, як роздивляється речі, над якими працює — з радістю.

— Жовточубий какаду порується раз на все життя, — промовляє вона. — Точнісінько як ми з твоїм батьком.

Жовточубий какаду.

Я здригаюся від несподіваного доторку теплої руки до спини, від того як пальці ледь відчутно повторюють обриси мого хребта.

— Кохання моє, — промовляє Аарон, — усе добре?

Я мовчу, він починає ворухитися, і від цього поруху шелестить простирадло. Аарон притягує мене до себе. Він теплий і сильний, його рука ковзає по мені, я схилию до нього голову і віднаходжу спокій у його присутності, у безпеці його рук. Аарон торкається губами моєї шкіри, так ніжно проводить по шиї, що від доторку наче спалахує іскра, кидаючи мене водночас і в жар, і в холод, прокочуючись аж до кінчиків пальців на ногах.

— Це знову відбувається? — шепоче Аарон.

Моя мати народилася в Австралії.

Я це знаю, бо якось вона сама мені розповіла, і тепер ніяк не можу викинути це з пам'яті, хоча з усіх сил борюся зі спогадами, які до мене повертаються. Якось мати розповіла, що Австралія є батьківщиною жовточубого какаду. У дев'ятнадцятому столітті їх завезли в Нову Зеландію, але Еві, моя мати, ніколи не бачила там цих птахів. Вона закохалася в них у дитинстві вдома, коли, за її словами, один з них врятував їй життя.

Це ті ж птахи, що колись переслідували мене у снах.

Це ті ж птахи, котрих утримувала в неволі і розводила божевільна. Мені соромно усвідомлювати, що я так хапалася за нісенітницю, за вицвілі й спотворені враження від старих, давно забутих спогадів. Я сподівалася на більше. Мріяла про більше. Тому клубок розчарування застрягає в горлі холодним каменем, який ніяк не вдається проковтнути.

А тоді
знову

Я дещо відчуваю

Завмираю від нудоти, що передує видінню, від раптового удару в сонячне сплетіння, яке вкотре нагадує, що це далеко не все, що завжди є продовження.

Аарон притягує мене ближче до себе, притискаючи до грудей.

— Дихай, — шепоче він. — Я поряд, кохання моє. Я буду поряд.

Я хапаюся за нього, міцно заплющую очі, і в моїй голові починає паморочитися. Ці спогади подарувала моя сестра Еммалін. Сестра, котру я щойно відшукала, щойно повернула.

І то лише тому, що вона боролася, щоб відшукати мене.

Попри невпинні зусилля моїх батьків позбавити нашу свідомість тривалих доказів їхніх звірств, Еммалін однаково перемогла. Вона застосувала психокінетичні здібності, щоб повернути мені вкрадені спогади. Еммалін зробила цей подарунок — наділила мене даром пригадування — щоб допомогти врятуватися. Щоб врятувати її. Щоб зупинити наших батьків.

Щоб виправити світ.

А тепер її дар перетворився на прокляття.

Мій розум відроджується щогодини.

Змінюється.

Спогади продовжують зринати у пам'яті.

А моя мертва мати відмовляється замовкнути.

— Пташатко, — шепоче вона, закладаючи неслухняну прядку за моє вухо. — Настав час покидати гніздечко.

— Але я не хочу йти, — кажу я, і від страху мій голос починає тремтіти. — Я хочу залишитися тут, з тобою, татом і Еммалін. Я не розумію, чому я мушу йти.

— Тобі й не треба цього розуміти, — ніжно відповідає мама.

Я застигаю на місці.

Мама не кричить. Вона ніколи не кричала. За все моє життя жодного разу не підняла на мене руку, ніколи не гримала і не лаяла. На відміну від Ааронового батька. Втім, мамі не треба кричати. Іноді вона може щось просто сказати, як-от «тобі й не треба розуміти», і в її голосі вчувається застереження, нотки невідворотності, яка завжди мене лякала.

Відчуваю, як набігають сльози, і починають пекти очі, і...

— Жодних сліз, — каже мама. — Ти вже занадто доросла для цього.

Я шморгаю носом, намагаючись стримати сльози. Але руки все одно трясуться.

Мама дивиться вгору і киває комусь позаду мене. Я повертаюся і помічаю Паріса, пана Андерсона, котрий чекає з моєю валізою. В його очах не побачити добра. Ні дещиці тепла. Він відвертається і дивиться на маму. Замість привітання запитує:

— Макс вже облаштувався?

— Днями він буде готовий, — відповідає мама, неуважно зиркаючи на годинник. — Ти ж знаєш

Макса — вічний перфекціоніст, — каже вона, злегка усміхаючись.

— Тільки коли йдеться про твої забаганки, — відповідає пан Андерсон. — Ніколи не бачив, щоб дорослий чоловік так шалів від власної дружини.

Мамина усмішка ширшає. Здається, вона хоче щось сказати, але я її відволікаю.

— Ви говорите про тата? — запитую я, а серце шалено вистукує в грудях. — Татко приїде сюди?

Мама здивовано повертається до мене, ніби вже встигла забути про мою присутність. І знову повертається до пана Андерсона.

— Як, до речі, поживає Лейла?

— Добре, — відповідає він, але його голос здається роздратованим.

— Мам? — на очі знову накочуються сльози. — Можна, я залишусь з татком?

Здається, мама мене не чує. Вона продовжує розмовляти з паном Андерсоном:

— Коли ти прибудеш, Макс все тобі пояснить і дасть відповіді на більшість запитань. А якщо йому не вдасться відповісти на щось, значить, це виходить за межі зони твоєї відповідальності.

Зненацька мені здається, що пан Андерсон починає дратуватися, але нічого не каже. І мама нічого не каже.

Не витримую.

Сльози котяться по моїх щоках, тіло тремтить так сильно, що я починаю хрипіти, коли запитую:

— Ма? — шепочу. — Ма, будь ласка, в-відповідай...

Мама стискає моє плече холодною сильною рукою, і я миттєво заспокоююсь. Замовкаю.

Вона не дивиться на мене.

Мама і не подивиться на мене.

— Із цим ти також даси раду, — каже вона. — Правда, Парісе?

Лише тепер пан Андерсон зустрічається зі мною поглядом. Які ж у нього блакитні очі. Такі холодні.

— Звісно.

У мені спалахує жар. Така раптова лють, що на мить вона затьмарює жах.

Ненавиджу його.

Ненавиджу його так сильно, що ненависть ця щось робить зі мною, тож переводячи погляд на пана Андерсона, я почувуюся сміливішою від різкого сплеску емоцій.

Я повертаюся до мами. Пробую ще раз.

— Чому Еммалін можна залишитися? — запитую я, розлючено витираючи вологі щоки. — Якщо мені треба їхати, чи можемо ми хоча б поїхати раз...

Та я уриваю себе на півслові, коли помічаю її.

Моя сестра Еммалін зазирає крізь ледь прочинені двері. Її не повинно тут бути. Так мама сказала.

Еммалін зараз має бути на уроках плавання.

Але вона тут, вода скапує на підлогу з її мокрого волосся. Еммалін пильно дивиться на мене широко розплющеними очима. Намагається мені щось сказати, але її губи рухаються надто швидко. Раптом ніби нізвідки по хребту пробігає електричний розряд, і я чую її голос, він різкий і дивний...

Брехуни.

БРЕХУНИ.

УБИЙ ЙХ УСІХ.

Я різко розплющую очі й ніяк не можу перевести подих. У грудях тисне, серце немилосердно калатає. Варнер обіймає мене, промовляє щось заспокійливе й одночасно упевнено водить рукою по моїй руці.